

1939 – 1945
ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО

ДОРОГІ МЕШКАНЦІ ОБУХІВСЬКОЇ ГРОМАДИ!

8 травня, у День пам'яті та примирення, ми вшановуємо своїх визволителів, які героїчно відстояли наше невід'ємне право жити вільно на рідній землі, які разом із солдатами антигітлерівської коаліції врятували від фашистського рабства країни поневоленої Європи. Перемога над нацизмом у Другій світовій війні дісталася ціною мільйонів життів наших співвітчизників.

Нехай неперехідними духовними цінностями для нас стануть священна пам'ять і глибока повага до тих, хто пройшов страшний і сувору школу війни, хто у повоєнні роки відбудовував зруйновані міста та села. Ми з вдячністю згадуємо тих, хто віддав власне життя за щасливе майбутнє своїх нащадків.

На жаль, так сталося, що цю дату ми зустрічаємо зі зброєю в руках. Подвиг ветеранів додає нам сил та насаги у нинішній боротьбі за свободу, незалежність та суверенітет України. Нинішні захисники України стали гідними спадкоємцями слави воїнів-визволителів. Для них найвищим законом буття є і залишиться захист рідної Вітчизни, її свободи і незалежності. Разом переможемо!

Вічна пам'ять загиблим, низький уклін живим!

Сергій КЛОЧКО, секретар Обухівської міської ради,
Виконавчий комітет та депутати Обухівської міськради

3 ДНЕМ
МАТЕРІ!

Саме в травні ми відзначаємо особливе свято – ДЕНЬ МАТЕРІ, сповнене щирим почуттям безмежної любові, глибокої вдячності і шани до матері. Немає нічого сильнішого за материну молитву і немає любові вищої і жертвовнішої за материнську - довічної, непідкупної, істинної.

Материнство – безцінний дар, вічне джерело людського буття, основа сім'ї та роду. Немає дорожчої і ріднішої людини, ніж мама, яка дала нам життя, навчила мудрості і благословила на добрі справи та починання. Саме мудрі й добрі мамині уроки є головним дороговказом на життєвому шляху, а її любов – надійним оберегом.

Сьогодні, у складні часи російської агресії проти України, материнське серце болить за усіх, хто боронить наш край від зазіхань підступного ворога. Земний уклін усім матерям, чиї сини і доньки захищають нашу рідну землю. Самовідданість, героїзм і мужність ваших дітей – це на-самперед ваша заслуга.

Низько вклоняємося й щиро дякуємо вам, дорогі наші матері, за ваше велике серце, за ніжність і ласку, за безмежне терпіння і щоденну копітку праці. Нехай світлом і добром відгукуються у душах дітей ваші нескінченні турботи, терпіння, любов і відданість! Господнього благословення вам і вашим родинам! Господи, збережи й захисти матерів і дітей України!

Сергій КЛОЧКО, секретар Обухівської міської ради,
Виконавчий комітет та депутати міської ради

ВШАНУВАЛИ ПОЛЕГЛИХ У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ

Законом України «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні» 8 травня відзначається День пам'яті та примирення.

Цей день присвячений тим, чиє життя було обірвано насиллям світового масштабу, воїнам і мирному населенню, усім загиблим і тим, кому вдалося вижити і пройти через усі кола пекла Другої світової війни.

Цього року Україна вдруге відзначає День пам'яті та примирення в умовах повномасштабного вторгнення, а українці одягають квітку маку, яка сьогодні більше нагадує кривавий слід від кулі у серці кожного патріота.

Обухівська громада приєдналася до вшанування пам'яті воїнів. За підтримки Обухівської міської ради були відправлені делегації до всіх меморіальних комплексів та пам'ятних знаків, аби вкотре подякувати та покласти квіти до Монументу Слави загиблих у Другій світовій війні на знак світлої пам'яті про їх жертву заради свободи від нацизму та миру на землі.

ГЕНЕТИЧНИЙ КОД УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Всесвітній день вишиванки - молоде свято. У третій четвер травня його почали відзначати лише в 2006 році, але за цей час воно стало дуже популярним, до того ж не тільки у нас, в Україні, а й за кордоном. Вишиванка – свого роду генетичний код української нації, який об'єднує нас з кожним роком з новою силою.

Українська вишиванка - не просто святковий одяг. Споконвіку сорочка, вишита дружиною або мамою, вважалася потужним оберегом від нещастя: кожен стібок зберігав у собі любов і тепло душі. У кожному регіоні України є свої традиції вишивання і символізм орнаментів, але незмінно лише одне: вишиванка - це частина генетичного коду українця.

Зараз День вишиванки має особливий сенс - українці змушені відстоювати свою національну автентичність і боротися за неї, віддаючи свої життя. В умовах воєнного часу в цей день в Україні не проводяться марші та дефіле вишиванок, але кожен із нас у знак поваги до символу нації може вдягнути улюблений вишитий одяг.

ККПК ДОПОМІГ ПРИДБАТИ МЕДИЧНИЙ ПРИЛАД ДЛЯ ОБУХІВСЬКОЇ ЛІКАРНІ

В Обухівській багатопрофільній лікарні інтенсивного лікування з'явився новий прилад для розширення операційних можливостей. Електролігуючий генератор для герметизації судин. Апарат призначений для того, щоб мінімізувати крововтрати пацієнта при хірургічному втручанні. Про це повідомляється на офіційній сторінці картонно-паперового комбінату.

Нове обладнання американського виробництва придбали завдяки благодійній підтримці Київського картонно-паперового комбінату, який виділив на це 100 тис. грн. Тепер мешканці громади зможуть отримувати допомогу не гіршу, ніж у столичних медичних закладах. Добре, що у лікарні Обухова є і спеціаліст, що має багаторічний досвід роботи з такою установкою.

«Більш якісні медичні послуги – більше врятованих життів. Турбота про здоров'я жителів Обухівської громади для ККПК є одним з пріоритетних напрямків нашої благодійної роботи», - йдеться у повідомленні.

ВІДКРИВСЯ ГРОМАДСЬКИЙ ЦЕНТР «КОЛО ЩАСЛИВИХ»

На початку травня в Обухові відкрився Центр захисту прав та інтересів жінок, які постраждали від гендерного насильства. Організували його ВГО «Жіночий консорціум України» за підтримки норвезької організації Norwegian People Aid. Донорами проєкту, з урахуванням найбільшого розміщення та проживання внутрішньо переміщених осіб, обрано Обухівський регіон. Тут проживає понад дев'ять тисяч переселенців.

Для відновлення емоційного стану та самооцінки жінок психологічна служба Центру проводить заняття по соціалізації та тренінги-консультації.

Інформування, консультування, соціальний супровід, сімейні консультації, арт-терапевтичні сеанси для дітей, підтримка для дружин військових, адаптація переселенців до нових умов проживання є задачею новоствореного Центру.

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ!

ГИНУТЬ КРАЩІ СИНИ УКРАЇНИ

Дорогою ціною доводиться платити за незалежність, суверенітет і свободу держави, за світле майбутнє прийдешніх поколінь. Другий рік несуть чорні круки гіркі звістки про загибель синів і доньок України, і збільшується кількість жовто-блакитних стягів на цвинтарях міст і сіл, як символ великої самопожертви воїнів за націю, за Батьківщину.

16 квітня під час виконання бойового завдання на Донеччині біля населеного пункту Часів Яр Бахмутського району загинув мешканець Григорівки

ЄРМОЛЕНКО ЯРОСЛАВ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Народився 24 грудня 1985 року в Кагарлику. Закінчив Кагарлицьку загальноосвітню школу №2, професійно-технічне училище в місті Українка. Працював водієм на підприємстві «Люстдорф».

Мешканцем Григорівки Ярослав став з 2008 року. Друзі, сусіди, односельці згадують його як щирого, доброго, надзвичайно відкритого людину, яка завжди могла прийти на допомогу. Таким його згадують і побратими.

З перших днів війни 26 лютого 2022 року Ярослав пішов добровольцем на фронт. Служив у 92-й окремій механізованій бригаді імені кошового отамана Івана Сірка (92 ОМБр).

Захищав Київщину, перебуваючи на службі у Бучі, Іванкові, Василькові та Підгірцях. Був з побратимами у

гарячих точках бойових дій у Харкові та Бахмуті.

Його молоде життя обірвалося під час виконання бойових завдань під Бахмутом на Донеччині. Низько клоняємося Ярославу за його подвиг! Слава Україні!

3 травня 2023 року, виконуючи бойове завдання біля населеного пункту Новосілка на Донеччині, загинув обухівець, заступник командира 91-ї окремої протитанкової дивізії, капітан ЗСУ, начальник автомобільної служби військової частини №4024

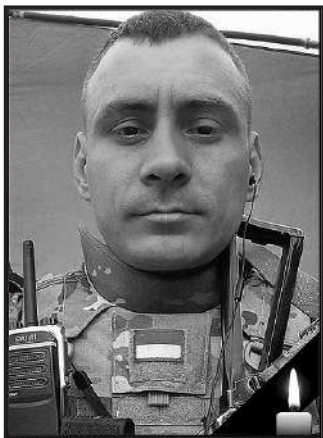
БОНДАРЕНКО ВАДИМ ДМИТРОВИЧ

Народився 12 грудня 1973 року в Туркменістані у родині військового. В Україну переїхав у 1993 році. Закінчив Київський інститут сухопутних військ. Службу проходив в с. Калинівка та у Василькові. Мав звання капітан. Був у його житті період, коли він займався підприємництвом, у близькій до військової охоронній службі.

Під час повномасштабного вторгнення росії Вадим Бондаренко був мобілізований 7 квітня 2022 року. Після декількох змін дислокацій він потрапив на Донеччину, де показав себе досвідченим командиром і мужнім захисником Батьківщини.

24 січня 2023 р. Бондаренко Вадим Дмитрович нагороджений Почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ «Сталевий хрест».

Світла пам'ять та доземний уклін герою за великий подвиг в ім'я Батьківщини!

5 травня 2023 року під час ракетно-артилерійського обстрілу в місті Бахмуті на Донеччині загинув наш земляк, 37-річний солдат 135-го окремого тербату Обухівського району

БРАНІШ СЕРГІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Народився Сергій 1 січня 1986 року на Херсонщині. Згодом родина переїхала в Обухів, тут він навчався в школах №3 та №5. Після армії працював на будівництві.

На початку війни на Сході, у 2014 році, Сергій пішов добровольцем на фронт. Ніс службу кулеметником в 11-му батальйоні територіальної оборони «Київська Русь». Пройшов пекло боїв за Дебальцеве, Донецьк, Іловайськ, Слов'янськ, Горлівку.

Після повномасштабного вторгнення рашистів Сергій знову став на захист Батьківщини. Був призваний до війська 25 лютого 2022 року. У нього був позивний «Булат».

Сергій дуже добре володів різними видами зброї, навіть

навчав побратимів цьому військовому ремеслу. Один з його товаришів згадує: «Завжди готовим розділити себе для всіх, хто поруч. Таким був Булат. Так і сталося, і він розділив себе для нас всіх на цій війні, у місті-фортеці Бахмут...»

Невблаганна доля розпорядилася так, що 5 травня Сергій поповнив ряди небесного воїнства. Вічна пам'ять та низький уклін мужньому захиснику Батьківщини!

7 травня 2023 року в найгарячішій точці Сходу - місті Бахмуті загинув наш земляк, мешканець с. Дерев'яна, 45-річний солдат-кулеметник стрілецького відділення ВЧ А7301

135-го батальйону територіальної оборони Київської області

КАРПОВИЧ РУСЛАН ВОЛОДИМИРОВИЧ

Карпович Руслан народився 30 січня 1978 року у селі Горошків Тетіївського району Київської області. Середню освіту отримав на Житомирщині. Закінчивши Березнегустський професійний ліцей, здобув спеціальність водія. На Київщину його родина переїхала у 2003-му році. До війни Руслан Карпович працював водієм. Останнє місце його роботи — гіпермаркет «Епіцентр» у місті Києві.

До складу 135-го батальйону територіальної оборони Київської області добровольця Руслана Карповича було зараховано вже 26-го лютого 2022 року. Після проходження навчання та виконання військових завдань на території Обухівської міської територіальної громади військовий підрозділ, в якому служив Руслан, було переведено у зону бойових дій.

Вічна пам'ять герою, який віддав своє життя за Україну!

ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ ОТРИМАЛИ РОДИНИ ЗАГИБЛИХ

5 травня в Залі Гідності Обухівського районного краєзнавчого музею вшанували наших земляків, військовослужбовців ЗСУ, які віддали свої життя за свободу і незалежність нашої країни у російсько-українській війні. Згідно з Указом Президента України четверо військових Обухівщини посмертно нагороджені орденами «За мужність».

СКРЕКОТЕНЬ Віталій Миколайович, солдат, загинув 10 жовтня 2022 року в боях за Краматорськ Донецької області, нагороджений орденом «За мужність» II ступеня (посмертно).

ТИМОФІЙ Михайло Іванович, сержант, загинув 26 травня 2022 року в місті Северодонецьк Луганської області, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ПАНЧЕНКО Олег Вікторович, молодший сержант, загинув 19 червня 2022 року в місті Торець Бахмутського району Донецької області, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

МЕЛЬНИЧЕНКО Анатолій Володимирович, солдат, загинув 26 жовтня 2022 року поблизу населеного пункту Ямполівка на Донеччині, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороди родинам загиблих вручали секретар Обухівської міської ради Сергій Клочко та представник Обухівського районного центру комплектування та соціальної підтримки.

ПАМ'ЯТАЙМО ЧОРНОБИЛЯ ДЗВІН

26 квітня, у 37-му річницю Чорнобильської трагедії, в Обухівській громаді пройшли заходи по вшануванню ліквідаторів аварії на ЧАЕС. У міському центрі культури і дозвілля зібрались ліквідатори, члени ГО «Союз інвалідів Чорнобиля», представники влади, громадськості.

Секретар міської ради Сергій Клочко подякував ліквідаторам за героїзм та запевнив, що їхній подвиг назавжди залишиться у народній пам'яті. «На жаль, у новітній війні, яку розв'язала росія, агресор терористичними методами створює загрозу повторення трагедії у значно більших масштабах. Захоплюючи атомні станції, цинічно запускає ракети над нашими енергоблоками, погрожує ядерною зброєю. Віримо у ЗСУ, які зупинять зловіщі задуми агресора і здобудуть омріяну перемогу», - додав Сергій Клочко.

Хвилиною мовчання вшанували присутні світлу пам'ять загиблих та померлих внаслідок радіаційного опромінення.

«Вічна пам'ять усім співвітчизникам, хто у двобої з ядерним монстром віддав своє життя і здоров'я заради спасіння нашої землі від катастрофи планетарного масштабу. Уклін живим учасникам ліквідації аварії на ЧАЕС, які приборкали ядерну стихію, - подякував ліквідаторам голова Громадської організації «СІЧ» Олександр Бритвін.

За високу громадянську свідомість, мужність і героїзм під час ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС Подякою Обухівської міської ради відзначені ліквідатори, жителі громади, серед яких - колишні водії Автотранспортного підприємства 13238.

До пам'ятників героям-чорнобильцям поклали квіти.

ЗУСТРІЧ З АВТОРКОЮ РОМАНІВ ПРО ВІЙНУ

До Обухова завітала Людмила Охріменко — авторка роману «Оскар», визнаного 2021 року найкращою книгою на воєнну тематику літературним конкурсом «Коронація слова». Презентація відбулася 3 травня в Обухівській публічній бібліотеці для дорослих.

Пані Людмила тривалий час жила у Криму, потім переїхала до Харкова. Працювала над написанням жіночих романів. Але 2014 рік змінив життя України та її особисте. Людмила Охріменко зайнялася волонтерством, їздила в Донецьку та Луганську області. Письменниця поділилась, що саме вторгнення російських військ на територію України та окупація Криму, в якому вона прожила 10 років, змусили її писати про війну.

Пані Людмила презентувала дві книги: «Муха в окопі на окупованій території» - про трьох подруг, які опинилися в окупації у рідній Горлівці, та роман «Оскар». Письменниця розповіла історію створення «Оскара». Книга про військового розвідника, яка мала бути написана від імені самого героя, була для неї найбільшим викликом, адже жінці належало перевтілитися в чоловіка. Головний герой роману на початку 2015 року потрапляє у полон до російських окупантів у Донецьку. Там на нього чекають катування і знущання, а ще вибір — здатися чи боротися до кінця.

Поціновувачі художнього українського слова, котрих зібралась ціла зала, були в захваті від зустрічі. Описі письменниця підписала книги, які можна було придбати тут же. За словами авторки, увесь прибуток від продажу книг вона перераховує для ЗСУ.

85 РОКІВ ОБУХІВСЬКОМУ АТП-13238

КУЗНЯ ШОФЕРСЬКИХ КАДРІВ

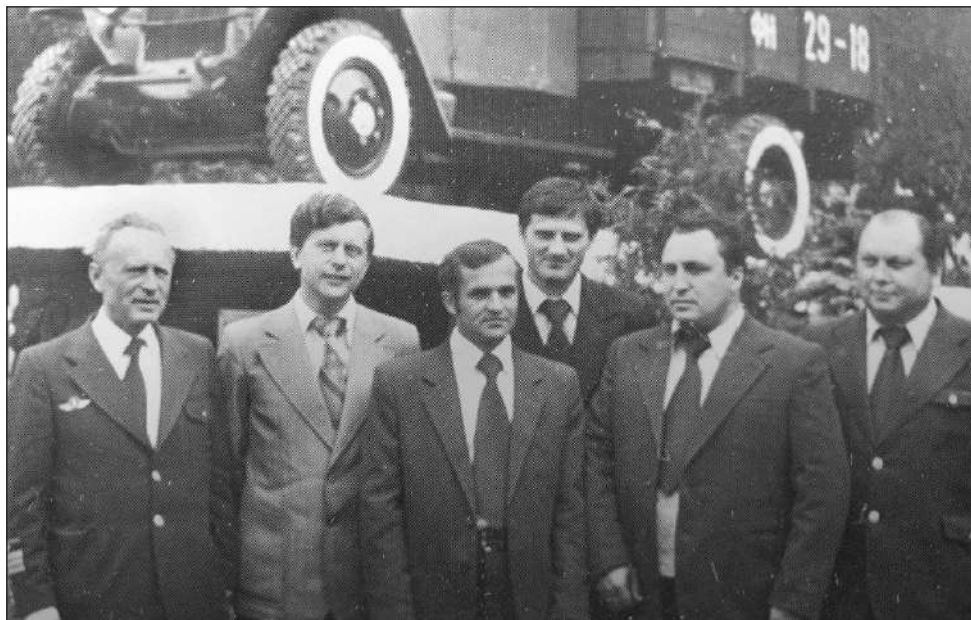
15 травня одному з найстаріших підприємств Обухівщини - ПрАТ «Обухівське АТП-13238» виповнилося 85 років. Протягом багатьох десятиліть володарі доріг прокладали шляхи, освітлюючи їх не стільки фарами автомобілів та автобусів, скільки світлом своїх неспокойних сердець. Чи можливо виміряти ті мільйони кілометрів дорожнього полотна, які за стільки років подолали водії Обухівського автопарку... Чи можливо повернути людям данину шани за цей великий доробок трудової звитяги... І хоча вже не виходять в рейси автобуси з номером автотранспорти 13238, а вони свого часу дуже прислужувалися жителям району, не може змиритися із забуттям його славної історії, яку невтомно і самовіддано творили мешканці Обухівського краю, директор ПрАТ «Обухівське АТП-13238» ВАЛЕРІЙ КРАВЦОВ.

- Валерію Васильовичу, розкажіть коротко про себе, як для вас усе розпочиналось.

- З дитинства мріяв про кермо, адже сам з водійської династії, тому вступив до Київського автодорожнього інституту. В 1976 році приїхав до Обухова, влаштувався в автотранспортне підприємство інженером з безпеки руху. Директором Обухівського автопарку мене призначили у березні 1977 року. Учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС, нагороджений Грамотою Верховної Ради Української СРСР. До 1987-го очолював АТП, три роки працював начальником транспортного цеху Трипільського БХЗ (тоді був час такий - перебування, коли працівники могли обирати собі керівника. Мене обрали на зборах). У 1991 році я повернувся до автопарку і по сьогоднішній день є його директором.

- Ви керували підприємством не один десяток років. Розкажіть історію цієї кузні шоферських кадрів на Обухівщині.

- Автотранспортне підприємство створилось у 1938 році на базі двох машинотранспортних станцій - Трипільської та Григорівської. Обидві МТС поділились транспортними засобами, поступила місцем Григорівська - і утворився Обухівський автозагін. Першим його директором став Корній Євдокимович Косогон. Багато зробив для становлення і перший технічний керівник Григорій Григорович Матвієнко. Господарство розташовувалося на території у два гектари з сараєм, трьома оглядовими канавами та 44 автомобілями: 13 - ЗІС-5, решта - ГАЗ-АА. Це нині кожна фірма має свій транспорт - вантажний і легковий, а на зорі створення автозагону колгоспи та підприємства не мали своєї техніки. Тож протягом кількох десятиліть наш транспорт використовувався на всіх роботах не тільки в районі, а й обслуговував сусідні - Васильківський, Кагарлицький та Миронівський: водії вивозили з поля зерно та овочеві культури, виконували різноманітні сільськогосподарські та ремонтні роботи, залучалися до будівництва - промислового і житлового: привозили матеріали, щебінь, ліс, цеглу, будували автошляхи. Колектив автозагону пройшов випробування війнами - фінською і Другою світовою: багато працівників не повернулися із фронтів, пам'ятний обеліск одиннадцятьом з тих, кого вдалось ідентифікувати, встановлений на території АТП. У післявоєнний період автопарк відбудовувався і поповнювався новими автомобілями марок ЗІС-150 та ГАЗ-51. Зростали і масштаби перевезень, розширювалась їх географія. Автозагін, автобаза, авторота, автопарк - такі назви мало підприємство за два десятиліття свого існування. У 1960-х роках транспортний парк вже налічував 159 вантажних автомобілів і 59 автобусів. У той час звели зварювальний, токарний та агрегатний цехи. На початку 1970-х автопарк знову оновив наявний автотранспорт, увів нові автобусні маршрути до України та з України до столиці, запровадив таксомоторні перевезення легковими автомобілями марки ГАЗ-24. У 1970-80-х роках підприємство змогло

Головний інженер автопарку Колотило І.Д., директор Кравцов В.В., заступник директора Божко В.А., голова профспілки Таценко П.Д., начальник відділу експлуатації Назаренко М.І., головний бухгалтер Вересоцький І.В. Фото 1984 р.

вийти на передові позиції в галузі.

- А коли з'явився регулярний зв'язок зі столицею та іншими населеними пунктами?

- У 50-х роках минулого століття із завершенням будівництва автошляху Київ-Дніпропетровськ стало можливим регулярне автобусне сполучення і був відкритий приміський маршрут «Обухів-Київ». Тоді авторота одержала автобуси ЗІЛ-158 та ГАЗ-651, на яких працювали водії Андрій Пантелійович Бондаренко, Степан Анастасійович Онищенко, П.Ф.Погребняк та А.М.Лепесій. До столиці почала їздити полуторка, а потім і ЗІС-5, вантажне таксі, відкривались рейси до Києва з Витачева, П'ятихаток, Козина, з Обухова до сіл району.

- Як працювало транспортне підприємство за Вашого керівництва?

- Мені випала велика честь очолювати автотранспортне підприємство з 1977 року. Естафету я прийняв від Мостового Івана Олексійовича. В автопарку працювало 650 працівників, рухомий склад налічував 120 автобусів ЛАЗ, Ікарус, ЛіАЗ, 159 вантажних автомобілів ЗІЛ та КамАЗ, вісім легкових таксомоторів, три виробничі території з асфальтовим покриттям, майстерні з верстатним парком, адмінприміщення, ідальню. У цей період працівники нашого підприємства активно долучались до будівництва Трипільського промислового вузла, до перевезення сільськогосподарської продукції, вирощеної в районі. Кожен вклав у АТП часточку серця - це щира правда. Наш автопарк став справжньою кузницею шоферських кадрів. Кожен член колективу ніс відповідальність і вболівав за спільну справу, за рідне підприємство, яке важило для нас набагато більше, ніж просто місце роботи. Ми стали єдиною дружною сім'єю, новачки переймали від професіоналів здатність дорожити честю підприємства і також ставали своїми. З упевненістю можу сказати, що тоді автопарк вважався одним із кращих підприємств району і працювати в ньому вважалось почесним і відповідальним. Пріоритетним завданням стало оновлення рухомого складу, значно розширювалась маршрутна мережа, в тому числі у міжнародному сполученні. На підприємстві діяли 4 автоколонії - дві вантажні і дві автобусні. Незважаючи на труднощі, а в кого їх не було, автопарк з року в рік зміцнювався і розвивався. Пригадав «привітання» з днем народження у 1983 році, коли згоріло 7 новеньких Ікарусів та ЛіАЗів, бокси, в яких вони стояли, і профілакторії. Всяке бувало... Окрім основної роботи по перевезенню населення, вантажів, ремонту та ін., велику роль ми приділяли культурному і спортивному розвитку працівників. Організовували екскурсії Україною та за її межами, проводили спортивні змагання, суботники, допомагали підшефним: долинянському колгоспу, школі №1 імені А.Ма-

лишка і дитсадку «Світлячок», розвивали художню самодіяльність. Намагались жити, як кажуть, на повну.

- Чи можете Ви відзначити кращих працівників автопарку? Чи існували на підприємстві династії?

- Скажу так: якщо називатиму всіх, хто того заслуговує, не вистачить місця у вашій газеті, тому всім, що працював в автопарку, - низький уклін і щира вдячність, а тим, кого вже немає серед нас - вічна пам'ять. Перш за все це керівники автотранспорти, завдяки яким воно стало відомим не тільки в Обухівському районі, а й далеко за його межами. Це Косогон Корній Євдокимович, Матвієнко Григорій Григорович (нещодавно ми облаштували його могилу і встановили пам'ятник), Іовенко Андрій Іванович, Сергієнко Леонід Петрович, Мостовий Іван Олексійович, Божко Володимир Анатолійович, головні інженери Колотило Іван Дмитрович, Богатир Василь Михайлович, Поремський Микола Павлович, Литвин Сергій Дмитрович. Мали і своїх раціоналізаторів - Іван Дмитрович Колотило та Микола Васильович Білоконь першими в системі автомобільного транспорту в Україні ввели в дію заправку автомобілів дистанційним керуванням, запровадили електродігрів автобусів у зимовий період, а також транспортер при проведенні технічного обслуговування автомобілів.

Стосовно династій, то за стільки років на підприємстві створилось понад два десятки водійських династій, серед яких Худолії, Пилипенки, Говоруни, Михайлюки, Іщенко, Матвієнкі, Чигирин, Ус, Кабанці, Андрусенки, Штаньки, Коваленки, Волошки, Колотила, Білоконь, Фроноляки, Гайваки, Усатюки, Лагоденки, Бондаренки...

- Минулого місяця відзначили сумну дату - 37-і роковини Чорнобильської трагедії. Яку роль у ліквідації наслідків аварії відіграв автопарк?

- Обухівське АТП одним з перших долучилось до вивезення населення з Чорнобильської зони: 27 квітня колони з 55 автобусів, яку очолив Микола Іванович Назаренко, вирушила на Прип'ять. Ми допомагали поліщукам у тій біді чим могли. До 1988 року наші автобусники вахтовим методом працювали у зоні відчуження. Тонни ґрунту, щебеню, асфальту возили вантажними автомобілями для будівництва доріг у Чорнобильському районі. Надто забруднений радіацією транспорт вилучали. Водії Володимир Онищенко, Анатолій Стадницький, Микола Гнип, Сергій Немилостивий, Олексій Яременко і Олександр Іщенко найдовше відпрацювали у небезпечній зоні. Шістьох працівників АТП відзначено державними нагородами: Володимира Мефодійовича Чоботарьова та Дмитра Васильовича Третяченка - орденами Трудового Червоного Прапора; Андрія Симоновича Побігая - медаллю «За трудову доблесть»; Володимира Григоровича Плюту, Миколу Костянтиновича

Брайка і мене - Грамотами Президії Верховної Ради УРСР. До речі, біля прохідної автопарку поряд з вантажівкою на постаменті, стоїть пам'ятник 367 чорнобильцям - працівникам АТП, які брали участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Ідею вшанування працівників автопарку подав Чирікал Василь Миколайович. До розробки ескізу пам'ятника долучилась обухівська художниця Діасамідзе Олена Георгіївна. Втілили його у граніт майстри з Коростішева. 2020-го року при монтажі у його фундамент заклали наше звернення до майбутніх поколінь.

- Які виклики довелося долати підприємству?

- Важкі та нестабільні 90-ті роки значно ускладнили нелегку роботу автоперевізників. У цей перехідний період стрімко змінювались економічні принципи діяльності підприємств. За відсутності палива їздили по газолін у Кременчук, зношені машини не могли замінити через дорожню запчастин, росло невдоволення пасажирів через підвищення вартості проїзду. Розрахунки проводились бартером, яким ми змушені були виплачувати заробітну плату своїм працівникам. Коштів, які виділяв район, не вистачало на покриття збитків. Шукали вихід: переобладнали 28 автобусів на газ, ввели маршрут №310 (на Київ через села), а №309, 310 та 313 стали їздити до нової станції метро «Видубичі». У той час автотранспорти по всій державі потрапили в обставини самознищення. На першому етапі держава задекларувала надати 23 категоріям пасажирів права пільгового безкоштовного проїзду в автобусах, не заклали в держбюджет коштів на їх відшкодування підприємствам. Другий етап - дозвіл надавати ліквідаторам право виходити на пенсію у 50 років. Багато наших працівників скористались цією нагодою. Третє - виїзд на наші маршрути приватних перевізників з фіксованою орендною платою, а ми платили податки згідно із законом. Останню крапку в знищенні АТП поставила приватизація. Ми приватизувались за другим етапом (ті, хто мав у складі військові формування мали блокуючу державну частку у 25,1% у пакеті акцій товариства). Так тривало до 2003 року, коли держава остаточно «умила руки» від проблем транспортників, виставивши на аукціон продаж акцій товариства. Оскільки колектив не мав змоги викупити контрольний пакет акцій у держави, на допомогу нам прийшли бізнесмени Василь Васильович Скарлат та Ігор Васильович Лавренчук.

- Чим зараз займається автотранспортне підприємство?

- Нині АТП обслуговує митний термінал та чималі складські приміщення. На сьогодні у нас залишилися всі атрибути автотранспортного підприємства і будь на те Божа воля - бізнесова привабливість при сприятливих економічних умовах та добра воля власників є запорукою відродження слави одного з найстаріших підприємств Обухівського району та Київщини.

- Пригадайте, де і як Ви зустріли 24 лютого минулого року?

- Я нікуди не виїздив, моє місце тут, серед моїх рідних, серед земляків і однопольовців. Тут і зустрів звістку про війну. Як кажуть, при народженні кожній людині дається свій хрест і нести його треба, незважаючи ні на що. Так і наша країна, обстоюючи справедливість, терпляче зносить труднощі, страждання та важкі випробування, що випали на її долю: голодомор, репресії, війна, Чорнобиль, нинішня війна. Віримо - Україна не впаде і не скориться ворогам під важким тягарем.

- Ваші побажання з нагоди ювілею колегам.

- Вітаю нинішніх і колишніх працівників з 85-ю річницею Обухівського АТП-13238, для кого звук мотора зрозуміліший і важливіший від стукоту свого серця, для кого дорога - саме життя, для кого автопарк на довгі роки став другою домівкою. Разом з вами ми пройшли нелегкий шлях - тернистий і крутий: були часи становлення, розквіту і занепаду. Але попри всі труднощі автотранспорти існує. Бажаю вам упевненості у всьому: в обраному вами маршруті, у надійному автомобілі, в попутниках, з якими рухаєтесь по життю, і головне, у своїх силах. Міцного вам усім здоров'я. Нехай доля береже вас від поганих доріг та важких перешкод. Щиро бажаю перемоги усім нам, довгоочікуваного миру, безжмарного неба, наповненого щедотом пташок, а не звуками сирен та свистом ракет. Слава Україні!

Спілкувалася Олена ДРАЧУК

У результаті обговорення з представниками міської ради, КП «Обухівтеплотрансбуд», яке виконує обов'язки Міської ритуальної служби, а також з Обухівською БЛЛЛ, та з ме-

ВАЖЛИВА ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ МЕШКАНЦІВ ГРОМАДИ!

тою економії бюджету мешканців Обухівської міської територіальної громади була досягнута домовленість щодо транспортування тіл покійних (загиблих).

ТОВ «Паркер Груп» взяло на себе зобов'язання надавати транспортні послуги у частині транспортування тіл покійних без стягнення плати (БЕЗКОШТОВНО), а саме:

- тіл загиблих військовослужбовців, які загинули у результаті військової агресії, з моргу Обухівської БЛЛЛ до місця поховання (діє на час військового стану);

- тіл покійних з лікувальних відділень Обухівської БЛЛЛ до патологоанатомічного відділення (моргу);

- тіл покійних з місця смерті для зберігання до патологоанатомічного відділення Обухівської БЛЛЛ (діє на час військового стану);

- тіл покійних до моргу КОБ СМЕ для проведення судово-медичної експертизи (діє на час військового стану).

Транспортування покійного для зберігання, місце смерті якого не є відділення Обухівської БЛЛЛ, здійснюється відповідно до заяви упов-

новаженої особи, родича чи опікуна, інформаційної довідки (заповнюється ритуальною службою) та реєстрації на приймальному відділенні.

Направлення тіла покійного до відділення Обухівської БЛЛЛ для проведення судово-медичної експертизи здійснюється на підставі Постанови про призначення судово-медичної експертизи відповідним органом та в супроводі працівників Національної поліції України.

Виклик санітарного автомобіля здійснюється ЦІЛОДОБОВО за телефонами:

096-303-28-15 або 096-853-04-33

СЛОВО ВОЛОНТЕРУ

НЕВТОМНЕ «МАТЕРИНСЬКЕ СЕРЦЕ»

У час, коли наша країна захищається від російського агресора, активна громадянська позиція та невтомна праця волонтерів додає віри у те, що у нашого народу є майбутнє. Титанічну роботу, спрямовану на підтримку земляків-військовослужбовців, які захищають Україну в гарячих точках, здійснює ГО «Материнське серце». Найстарша в районі волонтерська організація працює безоплатно, встановлює потреби солдатів, забезпечує їх продуктами і одягом, обладнанням та запчастинами, засобами захисту і маскуванню, медикаментами та побутовими речами. Кореспондентка зустрілась з головою контрольно-ревізійної комісії, у минулому – керівником громадської організації ВІРОЮ ІВАНІВНОЮ ІЩЕНКО.

- Віро Іванівно, як виникла організація «Материнське серце» і чим вона займається?

- Історія створення «Материнського серця» бере свій початок у 2009 році, коли прихожанка церкви «Життя» Валентина Андріївна Мишко заснувала організацію для підтримки людей зі зруйнованою долею. Насе серце матері - чуйне і відкрите, готове обіграти півсвіту, так і ми готові були допомагати тим, хто потрапив у біду. Я поділяла погляди Валентини Андріївни, тому в організацію вступила з перших днів її створення. До слова, Валентина Мишко і досі є почесним головою «Материнського серця». Ми надавали допомогу алко- та наркозалежним, які проживали у Германівці, в реабілітаційному центрі. Облаштовували їхній побут, возили речі, продукти харчування, долучали до віри. Опікувались притулком тварин у Деремезні, організованим Вікторією Нижник. Починаючи з кінця 2013 року, ми допомагали майданівцям, а з 2014 року взяли курс на підтримку наших військових, які воювали на Донбасі. У той час існували дві волонтерські організації – наша, «Материнське серце», і «Допомога військовим Обухівщини» Оксани Павлів і Руслана Трегуба. Ми збирали продукти харчування, кошти, на які купували те, що просили хлопці, та відвозили на передову. Поки не створилась організація «Допомога сім'ям загиблих...», яку очолила Ольга Іванівна Тимко, ми опікувались родинами загиблих, багатодітними родинами, літніми людьми. Нині у пакеті нашої допомоги - одноразова фінансова підтримка родинам загиблих. Це до повномасштабного вторгнення, перевідуючи наших хлопців на Луганщині, у місті Гірське ми познайомились з дітками зі спеціалізованого інтернату, здружились. Через нашу організацію їх запросила церква «Спасіння», вона забезпечила малечу проживанням та 5-разовим харчуванням в Обухіві, а міська рада оплатила їм дорогу. Дітки були у захваті, кілька разів відвідували Обухів. Минулоріч у травні росіяни інтернат обстріляли. Слава Богу, вихователі встигли вивести дітей у безпечне місце. Нині Гірське - окупована територія.

- Як змінилась діяльність «Материнського серця» з початком війни?

- Війна для нас почалась у 2014 році, а в 2022-му вона перейшла в активну фазу. У разі збільшилась потреба у коштах для купівлі для наших захисників спорядження, бронжилетів, касок, розгрукток, тактичних рукавиць, машин, коліс, тепловізорів, приладів нічного бачення, дронів... З перших днів ми поставили намети для збору коштів біля «Велмарту» і завдяки ним змогли закрити першочергові потреби для військових. З початком війни люди відчули гостру потребу допомагати армії. Сотні рук у різних кутках громади долучились до виготовлення маскувальних сіток та костюмів, так званих «кікімор». Чимало помічників приходить до Обухівського центру культури та дозвілля, де розмістився центр виготовлення цих необхідних для фронту атрибутів воєнного часу. Відповідає за нап'ямом Артошенко Олена Василівна. Завдяки їй не соромитися, приходити і долучатися. Навіть година часу, вкладена у виготовлення маскувальної амуніції, це ваш внесок до омріяної перемоги. Я організовую роботу волонтерських наметів, які стоять біля верхнього і нижнього входів до супермаркету «Велмарт» на Піщаній, а також контролюю звітність громадської організації. Все, що стосується фінансових питань, покладено на голову правління Світлану Анатоліївну Чаплінську, дружину Героя Небесної Сотні, Героя України Володимира Чаплінського. Її заступник Петриченко Надія Миколаївна займається адміністративною роботою – складає звіти та публікує їх у Фейсбук, вся документація також на ній. В нашій організації є три ключові фігури, які з 2014-го їздять на фронт – це Кондратенко Валентина Миколаївна, Мисяк Валентина Борисівна та беззмінна і безстрашна водійка Олійник Наталія

Вікторівна. Не перерахувати скільки разів ці бойові «бджілки» доставляли нашим хлопцям продукти харчування, одяг, побутові речі, запчастини, техніку, словом все, що замовляли, і в кожне замовлення ми вкладали разом з малюнками дітей щире любов, віру і надію. Кожного разу з нетерпінням чекаю на повернення своїх бойових подруг. Не було такого випадку, щоб я їм не передзвонила, адже вони реально щоразу наражаються на небезпеку. Наш менеджер Ярмолюк Лариса Анатоліївна завжди знаходить вигідні пропозиції по закупівлях та домовляється за ціни, машини і т.д. Чисельність нашої організації складає 30 осіб, з 2022-го до нас долучилось багато людей. Усіх назвати не маю змоги, але подякувати зобов'язана, бо стільки добрих справ ми зробили разом. Спасибі вам, дорогі волонтери – люди,

Волонтерки «Материнського серця» біля виготовлених маскувальних сіток

небайдужі до чужої долі. Оцінку кожному з нас дасть життя, але, принаймні, ми робимо це добровільно, безоплатно і без якихось преференцій.

- Чи долучаються волонтери з інших громад?

- Так, козницькі волонтери нам дуже допомагають - вони плетуть маскувальні сітки. Керує ними Колінченко Петро Андріанович, він дістає основу для сіток, тканину і привозить нам готові вироби. Черга на сітки така величезна, що ми не встигаємо їх плести. Тим більше, що на сьогоднішній день заміни волонтерським сіткам немає. Займається виготовленням цієї захисної амуніції і наш осередок на Яблуновому, яким керує Галина Василівна Цицар. Вони також збирають продукти харчування і за запитами волонтерів, які опікуються шпиталями, відвозять її у лікувальні заклади Києва, Білої Церкви, Глевахи. Ще хочу відзначити дівчат з Трипільця, Жуківців і Халеп'я – «Трижуха» з Інною Новохатько на чолі, які також виготовляють маскувальні костюми «кікімори», сітки та збирають продукти. Співпрацюємо з волонтерською організацією Благодійний фонд «Допомога військовим Обухівщини». Зараз активно допомагає Окопачівська громада.

- Які на сьогодні актуальні потреби?

- Є постійний запит на сітки. Військову техніку треба закривати від ворога, окопи також потребують накриття і захисту, тому потреба зникне не скоро. Був запит на військову форму. Вона експлуатується в надзвичайних, я б сказала екстремальних, умовах і швидко виходить з ладу - рветься, зношується, горить, стирається. Ми намагаємось виконати ці запити хлопців якнайшвидше. Тим паче вже стає тепліше і актуальною незабаром буде літня форма. Нещодавно перерахували 20 тисяч на її пошиття. Пошиттям займається підприємець Максименко Тамара.

- Ви змінили локацію?

- В офісі буваємо рідко, в основному перебуваємо у волонтерському пакувальному центрі. Там знаходиться провізія, яку

звозимо з наметів, що збирають волонтери біля «Велмарту». Звідти відвантажуюмося. Перед поїздками жіночки при церкві «Спасіння» смажать, варять і печуть для хлопців смаколики. Є ще велика когорта помічників, які вдома готують котлети, голубці, паштети, налісники, вареники, тушене м'ясо, пампушки, олів'є, шубу, вінгрет, пиріжки, терті пироги, печиво і передають захисникам напередодні поїздки.

- Чи вистачає того, що збираєте у наметах та на відкритих майданчиках?

- Ні. Поряд зі збором в наметах, оголошуємо збір у Фейсбук, проводимо різні акції, коли потрібні кошти, приміром, на тепловізор, автомобіль чи прилад нічного бачення. По закінченню збору робимо фотозвіти, які розміщуємо у соціальних мережах. У благодійних акціях - концертах завжди бере участь Юрій Михайлович По-

дорченко Людмилі (ГО «Інститут розвитку громад»). Велика подяка протестанській церкві «Спасіння» (пастор Кашуба Владислав Анатолійович) за підтримку і порозуміння. Спасибі ліцеям, які завжди долучаються до допомоги, і найактивнішим №4 і 5. Ось нещодавно за запитом ліцей №5 зібрав велику кількість вологих серветок, кави, чаю, шкарпеток і води; дитсадкам «Рушничок» і «Світлячок», які восени і взимку виготовляли окопні свічки. Люди допомагають чим можуть: пані Валентина готувала і привозила домашню тушонку, інші шийють сидушки, нижню білизну для хлопців. Небайдужа жителька з Тарасівки, теж Валентина, фарбує маскувальні сітки. Хтось допомагає, долучаючись до роботи, а хтось перераховує гроші.

- Ви всі в роботі. Чи знаходите час для відпочинку?

- Для мене люди - головне. Я розумію, що без людей організація нічого не варта. Людей треба шанувати і довіряти їм. А знаючи, як вони віддаються роботі, хочеться і для них зробити щось приємне. Нещодавно для наших «бджілок» організувала поїздку в Добропарк (с.Мотижин, Макарівська громада). І хоча будівлі Добропарку минулого року знищені ворогами, квіти так гарно цвіли і радували око. Таке неймовірне захоплення і заряд позитиву ми отримали від споглядань на ту красу...

- Вашу діяльність відзначено високою державною нагородою. Як Ви сприйняли її?

- На День Незалежності у 2019 році за волонтерство я отримала з рук Президента України орден княгині Ольги III ступеня. Вручення відбулось в урочистій атмосфері на Майдані Незалежності. На запрошення Володимира і Олени Зеленських була на урочистому прийомі у Маріїнському палаці. Повернувшись до своїх дівчат, сказала, що моя нагорода - це визнання роботи усієї нашої волонтерської команди. Це завдяки нашим «бджілкам», як їх лагідно називаю, я отримала відзнаку.

- Ви очолювали «Материнське серце» п'ять років. Що спонукало Вас піти з посади?

- З 2017 року я була головою правління ГО «Материнське серце», а минулого року передала керування Світлані Чаплінській. Нині я голова контрольно-ревізійної комісії. Від справ я не відійшла, можливо змінила коло діяльності. Коли Валентина Мишко доручала мені керівництво, сказала: «Передаю молодшим». Тепер настала і моя черга передати естафету молодим. А я допомагатиму. Ніколи я не хизувалась своєю посадою, разом з усіма пакувала, складала, навантажувала, розвантажувала, засиджувалась на роботі, коли потрібно було все підготувати до поїздки. Навіть змінивши посаду, у мене не меншає справ. Знаходжу розуміння і підтримку в чоловіка, дітей та п'яťох онуків, особливо відколи старший Віталій (Гноянченко - авт.) з першого дня став на захист України. Це його свідомий вибір як патріота і громадянина. І я горда, що у мене такий онук.

- Так, знаю Віталія з дитинства. Маючи «білий» білет, який звільняв від мобілізації, він з першого дня війни записався у добровольці. Майбутнє за такими хлопцями як Ваш онук. Хай Бог береже його, нашого хороброго воїна! Ми за нього щиро вболіваємо.

- Дякую.

- Пані Віро, які Ваші найсильніші бажання?

- Перемога України, повернення внука і всіх наших захисників! І ще скажу таку річ: для того, щоб настала омріяна перемога, кожен повинен зробити щось для її наближення. Шановні жителі громади, допомагайте, приходячи у волонтерські штаби, донатйте кошти і підтримуйте наших хлопців.

Номер карткового рахунку 4149 4991 6277 5157 на ім'я Ярмолюк Лариса Анатоліївна.

Спілкувалась Олена ДРАЧУК